

"Defensar el Barça és un somni"

Antoni Prats, porter del Mallorca festejat per diversos clubs, entre els quals hi ha el Barça, parla dels seus somnis esportius.

Antoni Prats va néixer a Capdepera (Mallorca) el 9 de setembre de 1971. Enguany farà, per tant, 24 anys. "Des de molt petit el futbol va ser per mi la gran passió", recorda. De fet reconeix que des de sempre el seu interès va ser la pilota, molt més que els estudis, que no varen ser mai sant de la seva devoció: "No, la veritat és que vaig estudiar EGB i després vaig fer dos anys d'electrònica, però ben prest vaig veure que el futbol era el que m'agradava per damunt de tot, els estudis no se'm donaven massa bé. La il·lusió era ser professional del futbol, i ho he aconseguit."

Enmig dels carrers de Capdepera, en Toni i els amics improvisaven un camp de futbol. Les portasses de cada banda eren les fictícies porteries. El futbol ocupava pràcticament tot el temps lliure del jove Prats. Com a tantes colles d'amics, quan es tractava de jugar, tothom volia imitar els ídols, els que aconseguien més gols. Tothom menys en Toni. Per ell, des de sempre, el lloc ideal era la portassa, que imaginava com la porteria d'un camp de gespa.

A deu anys ingressa en el club de futbol del poble. Durant cinc anys Capdepera continua essent l'escenari dels somnis d'Antoni Prats. Després vendrà el fitxatge pel CIDE de Palma (equip del col·legi del mateix nom), en el qual hi juga dues temporades. La segona temporada com a porter de l'equip del col·legi, els tècnics del Mallorca es fixen en aquell alt i fort porter. Li veuen possibilitats. Té un estil propi i promet, sembla tenir futur. Prats, amb disset anys, entra als juvenils del Mallorca. I fins ara. Han estat set anys a l'equip representatiu de l'illa, els darrers tres al primer equip i des de la temporada passada, com a titular defensant la porteria.

La temporada passada Prats va destacar sobre la resta de l'equip i durant l'actual és indiscutit titular. Han passat tres entrenadors molt diferents pel banquet del Mallorca, en aquests dos darrers anys, i tots tres han confiat la porteria a Prats. Cada partit que juga, cada mes que passa, es va refermant com un gran porter. Diuen els entesos que el seu futur passa per sortir del Lluís Sitjar. N'hi ha que el situen, en poc temps, sota el pals de Can Barça. Però a més del futbol, a Antoni Prats també hi ha altres coses que li interessin.

—Vostè és un professional del futbol i, al contrari del que solen fer els seus companys de professió, no ha tengut cap inconvenient a prendre una posició pública en defensa de la llengua catalana a les Illes. Va fer el primer relleu de la Flama de la Llengua. No és

JOAN CELIÀ

—Què hi ha de cert en la llegenda negra del futbol d'elit: drogues, orgies...?

—I ara! no! S'exageren molt les coses del món del futbol. Un futbolista és exactament igual que una altra persona, i entre

tots els futbolistes pot haver-hi qui -per ventura per tenir amistats perilloses, que en un món com el del futbol és fàcil- pot caure en aquestes coses, però no crec que sigui tant com a vegades diuen.

—Com és això de veure's cada dia als diaris des de tan jove?

—És qüestió d'acostumar-t'hi. Al principi xoca molt, fins que entens que és una part de la professió. Sempre has de tenir clar que avui en parlen i quan no juguis, ja no en parlaran.

una actitud gaire habitual.

—No, bé, potser... Però jo no veig que tenguin res d'especial. M'ho varen demanar i ho vaig acceptar. En aquell moment em va fer molta il·lusió. I ho tornaria fer. És bo defensar la nostra llengua.

—La llengua és un tema sensible a Mallorca. No li ha portat cap problema aquesta actitud tan decidida?

—No... bé, és veritat que el diumenge següent hi va haver un grup del públic que em cridaven "mallorquí, sí; català, no", i uns altres deien "catalán no, español sí". Però no li don massa importància. De fet, i vull dir-ho, també és ben veritat que hi havia un altre grup que va demostrar clarament el suport a la meua actitud. Però al marge de totes aquestes reaccions, jo tenc molt clar que hi vaig participar perquè ho vaig considerar correcte i una actitud bona en defensa de la nostra llengua.

—Parlem de futbol. Comencem pel Mallorca. Essent un dels equips més rics de la segona divisió, ha fet fallida. No pujaran a primera. Un fracàs.

—El futbol és molt complicat, afortunadament. És ben clar que al principi de la temporada tothom -directiva, jugadors, entrenador, públic...- pensava que havíem fet un equip per pujar. Tots ho pensàvem i t'assegur que bé que ho hem intentat els jugadors. Ara bé, et deia al principi que el futbol és complicat i això és bo. Com se sol dir, el futbol no és una cosa matemàtica i entre el que desitges i la realitat... idè a vegades hi ha una considerable diferència. Si no fos així, seria molt avorrit. En el cas del Mallorca, sense entrar en detalls, ha ocorregut això: et marques un objectiu i després la realitat et demostra que no el pots assolir. Tots volem ascendir, però no ho hem aconseguit. El futbol és un joc entre molts equips i tots jugam i tots volem guanyar cada partit. Els altres també hi compten.

—L'essència del futbol és marcar gols, supòs que hi està d'acord...

—Bé... sí, ja m'imagino per on vas.

—...

—Que per què em vaig fer porter, no?

—Exacte.

—Mira, la veritat és que no ho sé. Des de sempre em feia il·lusió, des que tenc record em sent atret per la porteria. Potser per l'especialització que significa jugar en aquesta posició. En el futbol hi ha dos llocs amb un alt grau d'especialització: el davanter centre i el porter. Hi ha molta gent que diu que per ser porter t'ha de mancar qualche cosa dins el cap... que has d'estar una mica tocat del boll. Home! jo no ho crec, o no m'hi consider, vaja! Hi ha de tot: porters que estan tocats del boll i d'altres que

JOAN CELIÀ

no, jugadors de camp que hi estan i d'altres que no... Però el que sí que és ben veritat és que el porter té un caràcter especial, és diferent al jugador de camp.

—En quin sentit?

—En el sentit que el porter és un lloc molt més difícil. Estàs molt tot sol. La responsabilitat davant tothom és quasi tota teva. Una errada d'un jugador de camp pot ser greu o no. Una errada teva és sempre greu i normalment significa un gol en contra de tot l'equip. La teva responsabilitat és evitar gols. Intervens menys en el joc, però mentalment estàs contínuament en tensió. Crec que, banqueta a part, és el lloc on es passen més nervis.

—Almenys el porter té la relativa compensació del menor desgast físic que el fa aguantar molt més temps en actiu.

—Home, sí, però relativament. És cert que un porter sol tenir una vida professional més llarga. I és cert que hi ha un desgast físic menor, però tampoc et creguis... mira, un jugador de camp pot perdre, durant un partit, de dos a tres quilos. Jo en perd més d'un, i de segur que una bona part és degut a la tensió que acumula durant el partit.

—El porter és el jugador més maniàtic?

—Segurament.

—I quines són les seves manies?

—M'agrada, just abans del partit, estar callat, molt concentrat en el partit, no m'agrada que em xerrin en aquests moments.

—No és exactament una mania.

—Bé, idè el que sí que és una mania és que dels set o vuit jersers sempre em pos el mateix.

—Més?

—Bé, la més mania de totes és amb els guants. Quan n'he d'estrenar un parell no puc aguantar que ningú se'ls posi abans que jo. A vegades algun company ho fa fet, i de veres que no ho puc remeiar. No dic res, però si qualcú se'ls posa ja agafa una mena de mania

"És cert que un porter sol tenir una vida professional més llarga. I és cert que hi ha un desgast físic menor, però tampoc et creguis... mira, un jugador de camp pot perdre, durant un partit, de dos a tres quilos. Jo en perd més d'un, i de segur que una bona part és degut a la tensió que acumula durant el partit."

cap aquells guants que jo no he estrenat, no ho puc evitar.

—Una vegada vaig llegir que un davanter assegurava que quan marcava un gol sentia unes sensacions properes a l'orgasme...

—Ha, ha, ha...

—Li ho ben assegura. Si donem per bo que un davanter sent quasi un orgasme quan la fica, què sent un porter quan li fiquen, la pilota a la porteria?

—Ha, ha, ha... es perico s'ofega, ha, ha, ha! [expressió mallorquina que no té cap connotació relacionada amb els afeccionats de l'Espanyol] Home, no sé, jo sent molta ràbia, impotència. El que t'assegura és que quan atures un penal, que podria ser una sensació semblant a fer un gol, no sent res semblant al que deia aquest davanter.

—Una projecció de futur. Final de la Copa d'Europa. El seu equip i el contrari han empatat, també a la pròrroga. Penals. Segueix l'empat. Darrer penal. Sota els pals Toni Prats. L'atura...

—Homeeee!... això ja seria massa, el moment culminant, total... Però et vull dir que, encara que resulti una mica estrany, és ben veritat que els professionals del futbol no solem pensar gaire en aquests instants de màgia. A vegades sí, però mai en veu alta. Vivim molt el dia a dia, sense fer-nos massa il·lusions d'aquest tipus. Ara, seria una passada, molt guapo, sí, ja ho crec.

—Una pregunta malintencionada. Carles Busquets és tan dolent com alguns diuen?

—No, en Carles Busquets és molt bon porter, moltes de les pilotes que ell atura amb els peus un altre porter que ho volgués fer amb les mans ho tendria molt difícil. El que passa és que té les seves manies i que és extravagant i sobretot que el Barça ha passat una temporada dolenta, i el més fàcil és pegar les bufetades al porter.

—Johan Cruyff.

—Un geni. En els anys que treballa a Espanya ha canviat el futbol. Ja va ser un crack com a jugador i com entrenador ha introduït una nova forma de veure, entendre i concebre el futbol.

—Toni Prats serà el successor de Carles Busquets?

—Ufff!...ja m'agradaria, tant de bo fos així però no ho sé, no ho sé.

—Ha tengut ofertes?

—No, no crec que hi hagi hagut ofertes. Jo tenc contracte amb el Mallorca i s'haurien de dirigir al club. Però ofertes crec que no n'hi ha hagut, només rumors.

—I si el supòsit que li deia abans, el de la final de la Copa d'Europa, l'equip al qual la seva parada li donà el títol fos el Barça?

—Una meravella. Però al marge del supòsit, defensar la porteria del Barça és una gran il·lusió crec que per qualsevol professional. Per mi defensar el Barça és un somni. **Miquel Payeras**